

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobkyně: **M. P.**, bytem, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22.09.2016, č.j. X,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í

**I.
Vymezení věci**

Žalobkyně se domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo s ohledem na námitky žalobkyně změněno rozhodnutí žalované ze dne 23.03.2016, č.j. X (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým žalovaná podle ustanovení § 29 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZDP“), přiznala žalobkyni od 22.05.2016 starobní důchod ve výši 13.365,- Kč měsíčně.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně námitky, ve kterých žádala o opravu výpočtu svého starobního důchodu pro nesprávně uvedené vyloučené doby.

Napadeným rozhodnutím žalovaná prvostupňové rozhodnutí změnila tak, že podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) ZPD ve spojení s ustanovením § 29 odst. 1 písm. h) ZPD zvýšila žalobkyni ode dne 22.05.2016 starobní důchod na částku 13.391,- Kč měsíčně. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že při posouzení, zda vyloučené doby do rozhodného období započítat či nikoliv, vycházela z dikce ustanovení § 16 odst. 4 věty druhé ZPD. Žalovaná zjistila, v kterém období v letech 1996 až 2000 byla žalobkyně dočasně práce neschopná. Její tehdejší zaměstnavatel jí vyplatil nemocenské, přičemž z evidenčních listů důchodového pojištění (dále též „ELDP“) bylo zřejmé, že žalobkyně v letech 1996 až 2000 vykonávala výdělečnou činnost vždy pro dva zaměstnavatele, a to společnost T., a.s. (dále jen „T.“) a Česká pojišťovna, a.s. (dále jen „ČP“). Z celkového počtu 282 dní dočasné pracovní neschopnosti v letech 1996 až 2001 započítala žalovaná celkový počet 51 dní vyloučené doby (10 dnů v roce 1996, 34 dnů v roce 1999 a 7 dnů v roce 2001). Zbývajících 231 dní dočasné pracovní neschopnosti v uvedeném období žalovaná žalobkyni jako vyloučené doby nezapočítala. V ostatních měsících byla žalobkyně dočasně práce neschopná, přičemž současně vykonávala výdělečnou činnost pro zaměstnavatele ČP, a tudíž za tyto měsíce měla příjmy zahrnuté do vyměřovacího základu. Na základě započítání do rozhodného období vyloučené doby v celkovém počtu 51 dní proto došlo ke zvýšení procentní výměry starobního důchodu žalobkyně.

II.

Obsah žaloby

Žalobkyně především shrnula dosavadní průběh správního řízení. Dále uvedla, že v roce 1996 až 2000 byla často nemocná se ztrátou imunity, prodělala operaci štítné žlázy a od této doby nebyla práceschopná až na operaci kolene. Mívala vysoké horečky a antibiotika ji nezabírala. V období let 1996 až 2000 pracovala na hlavní pracovní poměr u společnosti T. a na vedlejší pracovní poměr na dohodu o pracovní činnosti (dále jen „DPC“) u společnosti ČP. Společnost T. má dle žalobkyně vyloučené doby správně, což potvrdil i praktický lékař žalobkyně, MUDr. Š.

ČP pak vyplácela žalobkyni za produkci mzdu. Mzda byla placena s odstupem po delší době, neboť se zákazník mohl odvolat, smlouvu zrušit či nezaplatit. Žalobkyně předpokládala vypracování směrnice, avšak žádnou dohodu o tom nepodepisovala. Domnívala se však, že toto je důvod neuznání vyloučených dob, špatně vystaveného evidenčního listu a zaplacení dřívější odměny v době její nemoci. Nebyla si vědoma, že by někdy podepisovala evidenční list. Jednala s paní T., ta jí však nedokázala nic objasnit. Na její požádání zaslala toliko fotokopii evidenčního listu, avšak bez podpisu žalobkyně. Mzdové listy žalobkyně a předmětnou směrnici však paní Tlustá nemá, a proto je nezaslala. K tomuto podala žalobkyně čestné prohlášení, že v době své nemoci nikdy neuzavírala pojistné smlouvy, nikdy nepracovala, z vyplacené mzdy vždy řádně odváděla veškeré srážky ze mzdy a nikdy nepobírala žádné sociální dávky.

Žalobkyně závěrem požádala, aby jí byly vyloučené doby soudem přiznány. V případě nenalezení relevantních dokumentů u společnosti ČP poté žádala o kladné rozhodnutí s přihlédnutím k odstranění tvrdosti zákona.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Při zhodnocení doby pojištění žalovaná vycházela mj. z podkladů, které se nacházely v její evidenci, a které byly chronologicky zobrazeny na osobním listu důchodového pojištění. Žalobkyně přitom nezpochybňovala rozsah zhodnocené doby pojištění, nýbrž skutečnost, že vyloučené doby v rozmezí let 1996 až 2000 nebyly zhodnoceny správně. V této době byla v hlavním pracovním poměru vůči zaměstnavateli T. a současně v pracovním poměru konaném na základě DPČ u zaměstnavatele ČP.

Z dikce ustanovení § 16 odst. 4, věty druhé, ZDP vyplývá, že zápočet vyměřovacího základu má přednost před vyloučenou dobou. Na ELDP ze dne 22.05.2000 vykázal zaměstnavatel T. v kalendářním roce 1996 366 dnů zaměstnání, počet vyloučených dob 20 dnů a výši vyměřovacího základu 97.467,- Kč, v kalendářním roce 1997 pak 365 dnů zaměstnání, počet vyloučených dob 14 dnů a vyměřovací základ ve výši 111.114,- Kč, v kalendářním roce 1998 365 dnů zaměstnání, počet vyloučených dob 83 dnů a vyměřovací základ ve výši 107.165,- Kč, v kalendářním roce 1999 365 dnů zaměstnání, počet vyloučených dob 64 dnů a výši vyměřovacího základu 109.348,- Kč a v kalendářním roce 2000 94 dnů zaměstnání, 65 dnů vyloučených dob a vyměřovací základ ve výši 18.470,- Kč. V případě pracovního poměru konaného žalobkyní na základě DPČ u zaměstnavatele ČP nebylo mezi stranami zpochybněno, že z této činnosti dosáhla příjmů, které se zahrnují do vyměřovacích základů. Podle ELDP vyhotoveného ČP vykonávala žalobkyně v kalendářním roce 1996 činnost v počtu 215 dnů (v měsících únor až duben, listopad a prosinec) bez vykázání vyloučené doby s vykázaným vyměřovacím základem ve výši 9.946,- Kč, v kalendářním roce 1997 činnost v počtu 214 dnů (v měsících leden až duben a prosinec) bez vykázání vyloučené doby a s vykázaným vyměřovacím základem ve výši 8.055,- Kč, v kalendářním roce 1998 činnost v počtu 273 dnů (v měsících březen, červen a prosinec), s vykázaným počtem vyloučených dob 105 a výši vyměřovacího základu 6.166,- Kč, v kalendářním roce 1999 činnost v počtu 92 dnů (v měsících březen, listopad a prosinec) bez vykázání vyloučené doby a s vykázaným vyměřovacím základem ve výši 2.524,- Kč a v kalendářním roce 2000 činnost v počtu 151 dnů (v měsících leden až duben a červen), s vykázaným počtem vyloučených dob 66 dnů a výši vyměřovacího základu 3.682,- Kč.

Po porovnání zjištěných údajů došla žalovaná k závěru, že žalobkyni lze ve sporném období let 1996 až 2000 zhodnotit v jednotlivých kalendářních letech vyloučené doby pouze v těch obdobích, která se nekryjí s dobou, kdy žalobkyně vykonávala práci pro zaměstnavatele ČP (pozn. soudu: žalovanou chybou v psaní označeného jako Česká spořitelna, a.s.) na základě DPČ. Žalobkyni lze v kalendářním roce 1996 zhodnotit pouze vyloučenou dobu 10 dnů. V kalendářních letech 1997 a 1998 jí nelze zhodnotit žádnou vyloučenou dobu, neboť její vykázání se shoduje s obdobím, kdy vykonávala činnost pro ČP. V kalendářním roce 1999 jí lze zhodnotit 34 dnů vyloučené doby a v kalendářním roce 2000 nelze zhodnotit žádnou vyloučenou dobu v délce 65 dnů, neboť v té době žalobkyně vykonávala činnost pro ČP.

Zatímco v období let 1996 až 2000 bylo možné v jednotlivých kalendářních letech zhodnotit žalobkyni veškeré dosažené vyměřovací základy, v otázce zhodnocení vyloučených dob postupovala žalovaná zcela v mezích zákona a zhodnotila vyloučené doby pouze za ta období, která se nekryla s dobou výkonu její činnosti pro ČP.

Žalovaná měla proto za to, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou a na podkladě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Na základě výše uvedeného proto navrhla, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Replika žalobkyně

Dle žalobkyně podklady od ČP jsou nesprávné, a tudíž žalovaná pracuje se špatnými údaji. Vyplacená mzda v době její pracovní neschopnosti byla za pozdrženou výplatu z předešlého období v minimální výši. V době své nemoci totiž nikdy žádnou činnost nevykazovala, neboť prodělala operaci a byla hospitalizována. Pracovní neschopnost ji proto neumožňovala uzavírat pojistné smlouvy. Žalobkyni není zřejmé, proč jí zaměstnavatel v době její dlouhodobé nemoci vyplácel velmi malou část pozdržené mzdy a tímto ji poškodil ve výpočtu starobního důchodu. Takové pozdržení mzdy nebylo od začátku sepsání DPČ, nýbrž až po poradě, po které nastala spousta změn. Dodatek ke smlouvě však žalobkyně nikdy nepodepisovala.

Po obdržení výpočtu starobního důchodu žalobkyně navštívila OSSZ Brno – venkov, kde jí nikdo nedokázal poradit. Po telefonu jí však jedna ze zaměstnankyň sdělila, že je ojedinělý případ. S tímto žalobkyně nesouhlasila, neboť si pouze pamatovala roky nemoci a prodělané operace. Vyloučené doby v rozhodnutí nebyly. Po vyléčení štítné žlázy nebyla práce neschopna. Komunikace probíhala taktéž s Mgr. S. Bylo jí řečeno, že se měla starat dříve. Žalobkyně dále navštívila praktického lékaře, který jí vypsál pracovní neschopnosti na požadované roky. Telefonicky jí poté Mgr. S. sdělila, že si má opravit evidenční list z roku 2001. Žalobkyně si myslela, že je vše v pořádku, neboť nic jiného s ní nikdo neřešil. Proto nechápala, že jí ani v napadeném rozhodnutí nebylo uznáno cca 203 vyloučených dní. Dle žalobkyně je nesprávné vyloučit celý příjem za dané období, neboť by se měl vyloučit příjem pouze v době její nemoci žalobkyně, tj. příjem dle mzdového listu za jednotlivé měsíce. To se z evidenčního listu nedá zjistit. Žalobkyně žádala ČP o mzdový list, avšak jej neobdržela. Telefonicky jí bylo oznámeno, že její mzdové listy nebyly nalezeny.

Žalobkyně dále dodala, že společnost T. má ve svých dokumentech vše správně. ČP má však špatně vyplněný ELDP, který jí nebyl nikdy předložen k podpisu. V ELDP v roce 1998 činily vyloučené doby 105 dní, avšak práce neschopna byla žalobkyně pouze 83 dnů. Není přitom zřejmé, jak k tomuto číslu ČP dospěla. V následném roce zase dny chybí nebo nemá neschopenky žádné, nemá mzdové listy. Dle žalobkyně je evidentní, že vycházet z tohoto podkladů je nesprávné.

Žalobkyně proto na základě nesprávných a chybných údajů navrhl, aby soud vyhověl její žalobě a vyloučené doby jí uznal s přihlédnutím k odstranění tvrdosti zákona.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalovaná v osobním listě důchodového pojištění má v evidenci, pokud se týká žalobkyni v žalobě namítaného období let 1996 až 2000, kdy byla zaměstnána u společnosti T. (v hlavním pracovním poměru), následující údaje (přičemž tyto žalobkyně nikterak nerozporuje):

- rok 1996	366 dnů pojištění	97.467,- Kč vym. základ	20 dnů vyl. doby
- rok 1997	365 dnů pojištění	111.114,- Kč vym. základ	14 dnů vyl. doby
- rok 1998	365 dnů pojištění	107.165,- Kč vym. základ	83 dnů vyl. doby
- rok 1999	365 dnů pojištění	109.348,- Kč vym. základ	64 dnů vyl. doby
- rok 2000	94 dnů pojištění	18.470,- vym. základ	65 dnů vyl. doby

Zaznamenané vyloučené doby v jednotlivých kalendářních letech poté odpovídají údajům vykazovaným zaměstnavatelem T. ve mzdových listech za tyto kalendářní období. Rovněž souhlasí i s evidencí dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně v období let 1996 až 2001, poskytnutou jejím praktickým lékařem. Žalobkyně tedy byla dočasně práce neschopná v posuzovaném období v těchto termínech:

- rok 1996: 12.02 - 16.02; 17.09 - 26.09; 08.11 - 12.11;
- rok 1997: 10.11 - 24.11;
- rok 1998: 18.05 - 26.05; 13.07 - 22.07; 25.08 - 31.08; 04.09 - 02.11;
- rok 1999: 07.02 - 12.04;
- rok 2000: 28.01 - 03.04.

V ELDP vystaveném zaměstnavatelem ČP (ve vedlejší pracovním poměru na základě DPČ), pokud se týká žalobkyni namítaného období let 1996 až 2000, bylo vykázáno následující:

- rok 1996 215 dnů pojištění 9.946,- Kč vym. základ, bez vyloučených dob (za měsíce leden a květen až říjen)
- rok 1997 214 dnů pojištění 8.055,- Kč vym. základ, bez vyloučených dob (za měsíce květen až listopad)
- rok 1998 273 dnů pojištění 6.166,- Kč vym. základ, 105 dnů vyl. doby (za měsíce leden, únor, duben, květen, červenec až listopad)
- rok 1999 92 dnů pojištění 2.524,- Kč vym. základ, bez vyloučených dob (za měsíce březen, listopad a prosinec)
- rok 2000 151 dnů pojištění 3.682,- Kč vym. základ, 66 dnů vyl. doby (za měsíce leden až duben a červen)

Soud k tomuto pouze nad rámec upozorňuje žalovanou, že ve svém vyjádření k žalobě uvedla zcela zavádějící informace co do doby pojištění vykázané ČP žalobkyni v jednotlivých měsících relevantních kalendářních let, které byly ve zjevném rozporu s údaji vyplývajícími z ELDP vykázaným ČP. Uvedená skutková zjištění proto soud opírá o napadené rozhodnutí a listinné důkazy založené v dávkovém spise žalované.

Stěžejní žalobní námitka směřovala proti zhodnocení vyloučených dob, které ji nebyly žalovanou přiznány za období let 1999 až 2000. Soud pak přisvědčil názoru žalovaného ohledně nemožnosti zhodnocení vyloučených dob při výpočtu výše starobního důchodu za podmínek souběhu doby, kdy byla žalobkyně dočasně práce neschopná u zaměstnavatele T. a současně jí byl vykázán výkon činnosti u zaměstnavatele ČP na DPČ.

Podle ustanovení § 16 odst. 4 písm. a) ZDP jsou vyloučenými dobami před 1. lednem 1996 doby, které se podle předpisů platných před tímto dnem vylučovaly při zjišťování hrubých výdělků pro účely výpočtu průměrného měsíčního výdělku, doby, v nichž byl pojištěnec účasten důchodového pojištění nebo zabezpečení podle předpisů platných před tímto dnem, nelze-li zjistit výši vyměřovacích základů za dobu zaměstnání před tímto dnem, a doby uvedené v písmenu j); přitom doby studia po dosažení věku 18 let jsou vyloučenými dobami pouze v rozsahu, v jakém se považují za náhradní dobu pojištění. Vyloučenými dobami jsou po 31. prosinci 1995, pokud se nekryjí s dobou účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. e), dobou pojištění, v níž měl pojištěnec příjmy, které se zahrnují do vyměřovacího základu, dobou pojištění podle § 11 odst. 1 písm. b), nebo dobou, za kterou náležely náhrady uvedené v odstavci 3 větě čtvrté, doby

a) dočasné pracovní neschopnosti, kterou si pojištěnec nezpůsobil úmyslně, pokud dočasná pracovní neschopnost vznikla nejpozději v poslední den ochranné lhůty podle zvláštního právního předpisu, doby karantény nařízené podle zvláštního právního předpisu, doby, po kterou trvala potřeba ošetřování nebo péče o dítě ve věku do 10 let nebo jiného člena domácnosti podle zvláštního právního předpisu, nejde-li o osoby, které nemají nárok na ošetřovné, nejvýše však v rozsahu prvních 9 kalendářních dnů potřeby ošetřování nebo péče, popřípadě prvních 16 kalendářních dnů, jde-li o osamělého zaměstnance, který má v péči aspoň jedno dítě ve věku do 16 let, které neukončilo povinnou školní docházku, a doby před porodem, po kterou nebyla

vykonávána výdělečná činnost z důvodu těhotenství, nejdříve však od začátku osmého týdne před očekávaným dnem porodu do dne, který bezprostředně předchází dni porodu.

Dle citovaného ustanovení jsou tedy doby pobírání dávek nemocenského pojištění vyloučenými dobami mj. tehdy, pokud se nekryjí s dobou, v níž měl pojištěnec příjmy, které se zahrnují do vyměřovacího základu. Vyměřovací základ je dle ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, úhrn příjmů, které jsou předmětem daně z příjmů fyzických osob podle zákona o daních z příjmů a nejsou od této daně osvobozeny, a které byly zúčtovány v souvislosti se zaměstnáním, jež zakládá účast na nemocenském nebo důchodovém pojištění. Dle ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, jsou předmětem daně z příjmů fyzických osob příjmy ze závislé činnosti, kterými jsou dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) bod 1 tohoto zákona plnění v podobě příjmu ze současného nebo dřívějšího pracovněprávního, služebního nebo členského poměru a obdobného poměru, v nichž poplatník při výkonu práce pro plátce příjmu je povinen dbát příkazů plátce. DPČ je poté poměrem obdobným poměru pracovněprávnímu.

Dle ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) ZDP jsou pojištění *při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastni zaměstnanci činní na základě dohody o pracovní činnosti a zaměstnanci činní na základě dohody o provedení práce.*

Soud s ohledem na vše výše uvedené uvádí, že pobírání dávek nemocenského pojištění (resp. dočasná pracovní neschopnost žalobkyně) v průběhu let 1996 až 2000 by mohlo být dobou vyloučenou jen v případě, pokud by žalobkyni tato doba nebyla zohledněna jako doba pojištění, v níž měla žalobkyně příjmy, které se zahrnují do vyměřovacího základu. Soud přitom z obsahu správního spisu (resp. ELDP vykázaného ČP) ověřil, že žalobkyně v průběhu let 1996 až 2000 vykonávala v době své pracovní neschopnosti výdělečnou činnost pro zaměstnavatele ČP na DPČ, jež je dobou pojištění ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) ZDP a jež se zahrnuje do vyměřovacího základu ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Konkrétně, pokud se týká roku 1996, nebylo možné žalobkyni zhodnotit jako vyloučenou dobu dočasnou pracovní neschopnost v období od 17.09.1996 do 26.09.1996, neboť v daném období dle vykázané evidence ČP vykonávala pro tohoto zaměstnavatele činnost. Žalovaná nicméně správně žalobkyni za rok 1996 započítala celkem 10 dnů dočasnou pracovní neschopnosti v období od 12.02.1996 do 16.02.1996 a od 08.11.1996 do 12.11.1996, neboť v tomto období nevykazovala žádné příjmy zahrnující se do vyměřovacího základu. V roce 1997 ji nebylo možné zhodnotit jako vyloučenou dobu dočasnou pracovní neschopnost v období od 10.11.1997 do 24.11.1997, neboť v daném období dle vykázané evidence ČP vykonávala pro tohoto zaměstnavatele výdělečnou činnost. V roce 1998 nemohla žalovaná žalobkyni zhodnotit jako vyloučenou dobu dočasnou pracovní neschopnost v období od 18.05.1998 do 26.05.1998, 13.07.1998 až 22.07.1998, 25.08.1998 až 31.08.1998 a 04.09.1998 až 02.11.1998, neboť v těchto obdobích dle vykázané evidence ČP vykonávala pro tohoto zaměstnavatele výdělečnou činnost. ČP sice za rok 1998 v ELDP žalobkyně vykazovala celkem 105 dnů vyloučené doby (přičemž zaměstnavatel T. vykázal pouze 83 vyloučené

doby), nicméně v návaznosti na tento údaj již ČP nedoložila, v jakém období žalobkyni vyplácela nemocenskou. Za takové situace žalovaná nemohla uznat žádný ze dnů vyloučené doby. Pokud se týká roku 1999, pak žalovaná správně z celkové doby dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně v období od 07.02.1999 do 12.04.1999 zhodnotila pouze dobu od 07.02.1999 do 28.02.1999 a od 01.04.1999 do 12.04.1999, neboť v měsíci březnu 1999 dle vykázané evidence ČP vykonávala pro tohoto zaměstnavatele výdělečnou činnost. Celkově tedy žalovaná započítala do vyloučené doby za rok 1999 žalobkyni 34 dnů. V roce 2000 poté nebylo možné žalobkyni zhodnotit jako vyloučenou dobu dočasnou pracovní neschopnost v období od 28.01.2000 do 03.04.2000, neboť v průběhu celé této doby dle evidence ČP vykazovala výdělečnou činnost pro tohoto zaměstnavatele. ČP sice i v tomto roce žalobkyni v ELDP vykazovala celkem 66 dnů vyloučené doby, nicméně ani v tomto případě nebyla schopna zpětně doložit, v jakém období ji vyplácela nemocenskou. Proto tuto vyloučenou dobu nebylo možné uznat.

Žalobkyně tedy měla na základě DPČ u zaměstnavatele ČP ve výše specifikovaných obdobích let 1996 až 2000 (tj. září 1996, listopad 1997, květen 1997, červenec až listopad 1998, březen 1999 a leden až duben 2000) příjmy, jež se zahrnují do jejího vyměřovacího základu. Tyto doby ji nelze zohlednit jako dobu vyloučenou, neboť ustanovení § 16 odst. 4 ZDP takové řešení neumožňuje. Doba pobírání dávek nemocenského pojištění se totiž u žalobkyně kryje s dobou, po kterou dle evidence ČP vykonávala pro tohoto zaměstnavatele výdělečnou činnost, za kterou měla příjmy zahrnuté do vyměřovacího základu. Nemohla proto platit podmínka nutná pro hodnocení doby dočasné pracovní neschopnosti jako doby vyloučené, neboť žalobkyně měla současně příjem, který se zahrnuje do vyměřovacího základu.

Proto soud dospěl k závěru, že žalovaná při přiznání starobního důchodu žalobkyni napadeným rozhodnutím nepochybila. Námitku žalobkyně tedy nebylo možné shledat za důvodnou. Krajský soud přitom vyhodnotil, že nebylo nutné provádět žádný z žalobkyní navrhovaných důkazů, neboť byly již obsaženy v předloženém správním spisu, či pro rozhodnutí ve věci nebyly podstatné.

Krajský soud k tomuto obecně poznamenává, že v případě předpisů důchodového pojištění není možné použít rozšiřující výklad. Započítání vyloučené doby lze přiznat skutečně pouze tehdy, jsou-li splněny všechny zákonem stanovené podmínky. Rozšiřující výklad zákonných podmínek pro započítání vyloučené doby by byl v rozporu se zájmy ostatních pojištěnců. Soudu nepřísluší, aby výklad právních předpisů přizpůsoboval tak, aby za dané situace v konkrétním případě nedopadaly nepříznivě na adresáta (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.06.2015, č.j. 10 Ads 250/2014–28).

Nicméně zdejší soud zcela rozumí snaze žalobkyně o dosažení započítání veškeré vyloučené doby vykazované zaměstnavatelem T. v rozhodném období. Soud souhlasí s tím, že otázka odměňování osob vykonávajících výdělečnou činnost mj. na základě DPČ vedle hlavního pracovního poměru formou provizí, je otázkou velmi problematickou. Tyto osoby nemohou ovlivnit následnou výplatu této provize (povětšinou v řádu měsíců), čímž mohou být ve výsledku mj. v rámci výpočtu výše starobního důchodu poškozeni. Krajský soud rovněž souhlasí se žalobkyní, že nezapříčinila chybné vedení evidence ČP, resp. absenci některých relevantních podkladů u zaměstnavatele ČP, avšak soud nemůže

pružně přizpůsobovat výklad jakéhokoliv právního ustanovení momentální skutkové situaci a měnit či přepisovat zákon jen pro tvrdost jeho aplikace. Dle názoru soudu by žalobkyně mohla využít institutu odstranění tvrdosti zákona postupem dle § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Tento institut slouží jako korektiv přísnosti nebo nespravedlnosti dopadů právních předpisů důchodového pojištění. Pokud má žalobkyně za to, že dopad zákona je na ni nepřiměřeně tvrdý, může k dosažení zamýšleného cíle, tj. započtení vyloučené doby v období let 1996 až 2000, využít právě žádosti o odstranění tvrdosti zákona.

VI. Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalované nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaná vycházela, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. března 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.